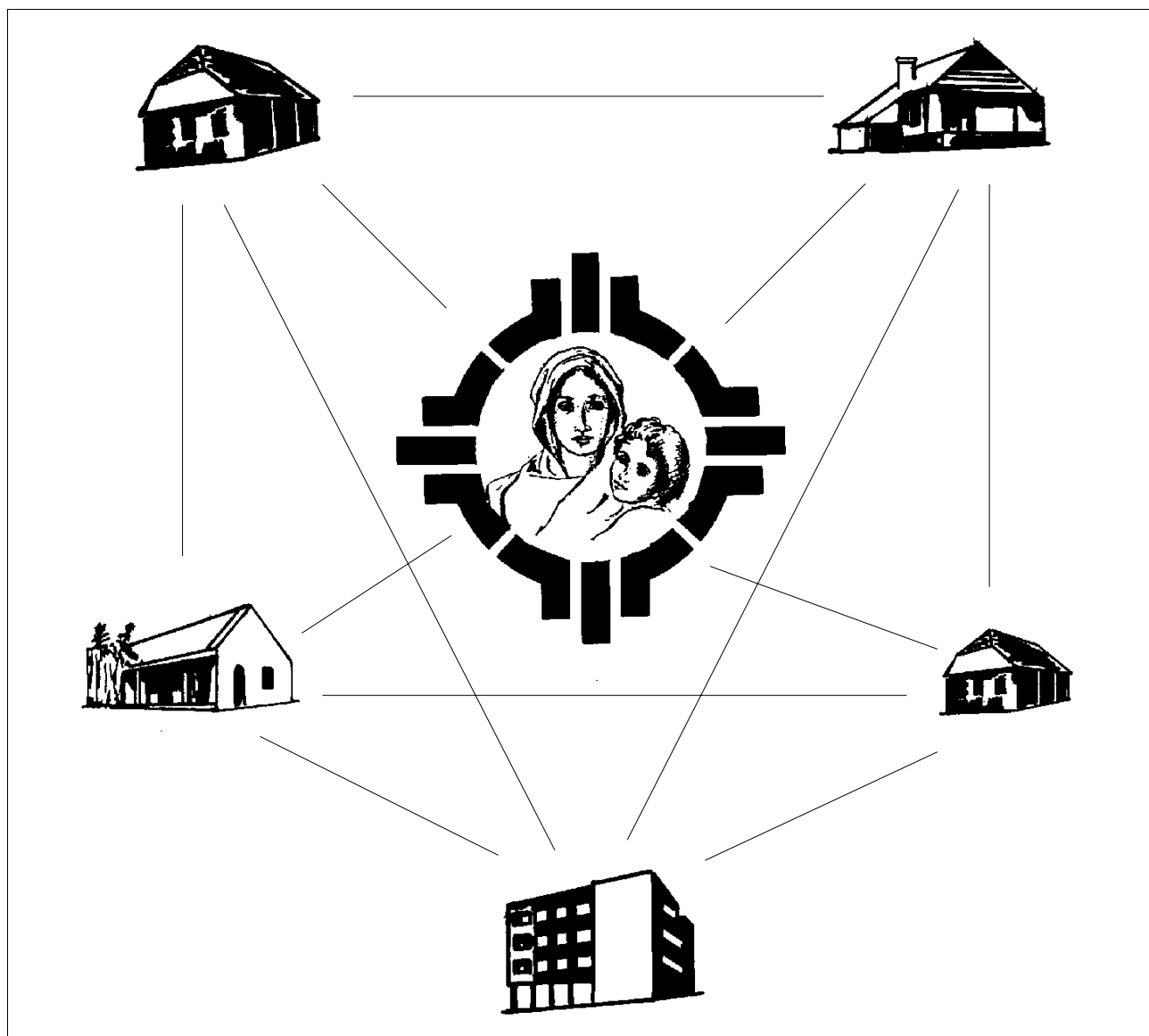

A családod élete az Egyház élete is!

OÁZIS

A schönstatti családmozgalom tájékoztatója

1993. június, III. évf. 2. (9.) szám

A MUNKÁRÓL

„Barátaim, ez munka!” Ugye, akik már résztvettünk családnapokon, a fülünkbe csengenek Tilmann atyának ezek a szavai. Dehát milyen munkáról van itt szó?

Munka az, amikor a tevékenységünkkel valamilyen nehézségen leszünk úrrá, amikor ellenállást győzünk le. Vajon magunktól mennyire jut eszünkbe, hogy a házasságunkban magában, a családukban magában ilyen lehetőségek vannak elrejtve?

Tilmann atya felhívja a figyelmünket. Némelyikőtöknek talán eszébe is jut egy-egy ilyen „barátaim, ez munka”. De az is lehet, hogy éppen olyasmiről van szó, ami nem jut magától egy-könnyen az eszembe, mert éppen ez az, ami nekem nagyon nehezemre esik, s ezért hajlok arra, hogy kikerüljem..., vagy túlharsogjam.

Barátaim, ez munka. Mikor mondtam utoljára a társamnak, hogy szeretlek? Ha ritkán teszem, nem számít(ana)-e komoly munkának, hogy rendszeressé tegyem? Vagy mennyi idő telt el az utolsó sértődöttségem óta? Kevés, mert még könnyen megsértődöm? Nem munka-e, ha ritkábbá teszem a megsértődést?

Tessék folytatni. Meglátjátok, ez is munka. Folytatása következik. Tőled, tőle, tőlük. Kíváncsian várom!

* * *

KÖSZÖNJÜK

Szeretnénk ezúton köszönetet mondani mindazoknak, akik anyagilag is támogatták szerkesztői és kiadói tevékenységünket.

OÁZIS 1993. június, III. évf. 2. szám
A Magyar Schönstatti Családmozgalom lapja
Ingyenes katolikus folyóirat

Megjelenik negyedévenként

Felelős kiadó: Gódány Róbert és Rita, 8272 Óbudavár, Fő u. 14. Tel.: (87) 348-205
Tipográfia: Palásthy Imre, 8184 Balatonfűzfő, Bugyogóforrás u. 11. fsz. 2.

Szerkesztették:

Csermák Kálmán és Alice	8372 Cserszegtomaj, Rezi u. 17.
Endrédy István és Cecília	1195 Budapest, József A. u. 108.
Gódány Róbert és Rita	8272 Óbudavár, Fő u. 14.
Gábor Miklós	8200 Veszprém, Előd u. 23.
Ther Antal és Ágnes	8247 Hidegkút, Fő u. 68.
Vajdáné Anker Irma	1112 Budapest, Igmándi u. 14.

A következő számunk témája:

Fáradtság, pihenés

Várjuk a családok tapasztalatait és élményeit!
Beküldési határidő: 1993. augusztus 1.

Mi a munka?

Korunkban a munkának, teljesítménynek és az ebből fakadó sikernek óriási kultusza van. Ez mozgatja a modern gazdaságot. Fontos, hogy megtaláljuk benne a helyünket, hogy a világban éljünk, de ne a világból.

Kentenich atya így határozta meg a munka teológiáját: „A munka az Isten alkotó, teremtő és önelajándékozó működésében való részvétel.” Ezáltal válunk hasonlóvá a teremtő Istenhez, aki szeretetből teremt. Ez a munkatársi kapcsolat lehet számunkra az öröm forrása.

Az alkotó munka

Fogyasztó társadalomban élünk. Akinek sok dolog van a birtokában, az értékesebb. A sok anyagi érték birtoklása kötelező. Aki bizonyos dolgokkal nem rendelkezik, azt a többiek lenézik. Ez a fogyasztó ember életszemlélete. Ezt érzik a gyerekeink is az iskolában.

Mi hogyan viszonyulunk a dolgokhoz? Honnan jön számunkra az öröm? Abból, amit vásárolunk, vagy abból amit csinálunk? Ha alkotunk valamit, az öröm saját magunkból jön... Az alkotásban két fő tényező van: az első, hogy a másikért élünk: a társunkért, gyermekeinkért, barátainkért; a második: hogy alkotó módon önállóan létrehozunk valamit. Így nyilvánul meg a munkában az ember két alapvető szenvedélye: az odaadás és a hódítás.

A Szűzanya az alkotó embert veszi célba, azt, aki szeret. Arra vár, hogy életünk legapróbb részleteit megtanuljuk neki ajándékozni. Ha odafordulunk egy másik emberhez, ha időt szakítunk gyermekeink számára — ez munka és azt odaajándékozhatjuk. Ha megjavítjuk a rég meglazult vasalózsínort, vagy gyertyát gyújtunk, hogy ünnepibb legyen a terített asztal, ez mind munka és odaajándékozhatjuk.

Vagyis a munka nem más, mint szeretettel fordulni az emberek és a dolgok felé, hogy alakítsuk őket.

Mit tegyünk?

Ha eleven érintkezésben vagyunk Istennel, Isten közli velünk, hogy mit tegyünk. Háromféle módon szól hozzánk:

A kor, az idő által szól hozzánk. Egy új Magyarországot akar; önálló, felelős személyiségeket, akik vállalkozásokat építenek. Családokat szeretne, akik saját életüket alakítják, családokat, akik együtt hordozzák az Egyházat.

A szívünk hangja által szól hozzánk. Ez olyan, mint egy igény, egy ösztön, egy vágy. Mindenkihez személy szerint szól. Jeleket ad, milyen hivatást válasszunk; vágyakat ébreszt, milyené alakítsuk otthonunkat; lelkesít egy nagy feladat megoldására.

A lét által szól hozzánk. Ki és mi vagyok? Férj vagyok. Apa vagyok. — Feleség vagyok. Anya vagyok. Orvos vagyok. Tanítónő vagyok... Mit mond Isten? Csináld! Tedd! Olyan könnyű! — És ez kemény, szigorú beszéd. A lét az Isten legbiztosabb szava. A lélek hangja erősebben hat, jobban megmozgatja az embert. Ezért a lélek hangját mindig kell, hogy a lét ellenőrizze.

Különben nem tudjuk, hogy a hívás Istentől jön-e vagy máshonnan. Ezért nem fogok résztvenni a konzíliumon a szomszéd Trabantja felett a héten már harmadszor, hanem nekilátok és eltalicskázom az udvarunkról az építési törmeléket.

Veszélyek

Egy férfi a feladatát szereti. Számára két dolog a fontos, a család és a hivatás. Fontos, hogy mi, schönstattiak a foglalkozásunkban is jók legyünk. Aki jó, az sokat dolgozik. És az asszonyoknak ezt támogatniuk kell. Az asszonyok gyakran féltékenyek férjük feladatára. Kivel vagy házas, velem vagy a céggel? — Hol vagy most, miközben a levesedet kanalizod? — Az a férj, aki érzi felesége támogatását, bátorítását, jobban végzi a munkáját.

Magyarországon ma minden harmadik házasság felbomlik. A családok szétesésének oka sok esetben a túlhajszolt munka. Honnan van a család örömeinek forrása? Abból amit megveszünk, amit birtoklunk? Sok feleség gond nélkül elkölti férje különmunkával szerzett keresetét, és közben szemrehányó pillantásokat és megjegyzéseket tesz: miért hanyagolsz, miért nem foglalkozol velem. Erre is van megoldás. Lehet ez egy állandó este a héten, egy-egy telefon napközben vagy napi pár perces beszélgetés. Nem az együtt töltött idő mennyisége, hanem a minősége számít. — És ne feledkezzünk meg a vasárnapról. Isten azt akarja, hogy ezen a napon testileg, lelkileg kipihenjük magunkat, és az együttlét öröme adja meg a következő hétre a lendületet.

Van aki menekül a munkájába. Ez akkor derül ki, amikor az ember végez a napi munkával és felteszi a kérdést: szívesen megyek-e haza? Sok férfi szüntelenül küszködik, keresi mások elismerését a munkahelyén és egyéb területen, mert otthonában sohasem tapasztalt igazi elfogadást. De így van az asszonyoknál is. Sok feleség szívesen maradna otthon, és nem járna dolgozni, ha nem érezné azt, hogy ő a család ingyen rabszolgája, ha tapasztalná, hogy a férje és a gyerekei értékelik a tiszta otthont, a vasalt inget, a terített asztalt. Egy asszony mondta: „Nem az a lényeg, hogy egész nap mellettem üljön a férjem. De amikor hazajön, érezzem, hogy szeret hazajönni. És én is érdekeljem, ne csak az, hogy mi van a fedő alatt”.

Nehézségek

Gyakran előfordul, hogy egy feladat leköti minden figyelmünket, minden energiánkat. Majd az elkészült mű jóleső elégedettséggel tölti el szívünket. Isten ilyenkor figyelmeztethet bennünket: Ne tartsd olyan fontosnak magad. Reinhold Stecher innsbrucki püspök a következőképpen kapta meg az Úr ilyen jellegű üzenetét:

A püspök egy kiadós alpesi túra után leheveredett kedvenc helyén a menedékház felett. Egészséges fáradság töltötte el és elégedetten olvasta át többhetes munkáját egy kilenc beszédből álló prédikációsorozatot. A kéziratot félretelve elszenderedett. Álmából furcsa zörgés verte fel. Talpra ugrott, de már későn. Mellette egy kecske állt, szájából a kézirat utolsó fecnijei lógtak ki... Miután tehetetlen dühe elpárolgott, elelmélkedett a történeten: „Belegondolva a dicstelen útba, melyet prédikációim a kecske emésztőrendszerén megtettek, az eredmény talán csak annyi, hogy jövőre az encián ezen a helyen kicsit dúsabban virágozik majd. Lám, mi is a sikergeneráció gyermekeiként lekipásztori fáradozásainkban többre becsüljük a mai sikert, mint a jövő évi enciánt. Nagyon is valószínű, hogy az Úr azért küldte nekem ezt a falánk, szemtelen kecskét, hogy azt üzenje: az ember ne vegye magát és buzgólkodását Isten országában túl komolyan.”

Fontos, hogy tudjunk a nehézségek között is egy kicsit nevetni, hogy könnyítsünk lelkünkön.

Elfáradunk, elhasználódunk lassan a munkában, odaadjuk és feláldozzuk magunkat. Egy sokak által szeretett gyermekorvos emléktábláján ez olvasható: „Másoknak világított, miközben maga csonkig égett”. — A munka önelajándékozás. Az életünk kereszt alatti élet... Időnként pedig megállunk és megpihenünk.

Kudarccok. Vannak időszakok, amikor azt tapasztaljuk, hogy az általunk végzett lelkiismeretes munkának semmi értelme, hogy fáradásunk ellenére a munkánknak nincs eredménye. Megélheti ezt egy háziasszony, amikor odaéig a sütemény, vagy amikor a kitakarított lakásba berontanak a gyerekek sárosan. És gyakorta megéli a férfi is, amikor minden igyekezete ellenére főnöke elégedetlen; vagy vezetőként, amikor a beosztottak minden útmutatás ellenére sem úgy végzik el az adott feladatot. Mi az értelme ezeknek a megtapasztalásoknak? Hogy alázatosabbak legyünk, és a szeretetünk önzetlenebbé váljon. Ha az elvégzett munka vagy a másik iránti szeretet boldogít, akkor magamat keresem, mert az számomra szép. Ez jó, de nem lelki növekedésünk utolsó állomása. A Jóisten ezért elveszi örömlenket, és azt akarja, hogy a szeretetünk önzetlenné váljon. Ennek sajátos útja van. Azt mondja a Szűzanya a háziszentélyben: „Nálad vagyok. Gyere és tedd az üres karomra a gondjaidat”. Mit mond ezzel a Szűzanya? Azt, hogy aki minden gondját maga akarja megoldani, annak a Jóisten nem tud mit ajándékozni. Isten nem azt várja tőlünk, hogy egyedül megváltuk a világot, hanem, hogy a nehézségeinket felajánlva részt vegyünk a megváltás művében. Így válik a szeretetünk önzetlenné.

Az alkotás különleges területei

Korunk el van telve a technika vívmányaitól. De léteznek ennél nagyobb alkotások is. Sok technikai alkotás célja nem más, mint kiküszöbölni egyes emberi gyengeségeket. Vagyis a mennyországban nem lesz már szükségünk rá. Ilyen pl. az autó. Az örök életben nem probléma a helyváltoztatás. Az angyalok bizonyára úgy mosolyognak autóinkon, mint mi gyermekeink homokvárain.

Vannak azonban olyan alkotásaink, melyek az angyalokban is tiszteletet ébresztenek. Ilyen egy gyermek. Mert az ember örökké él. Vele az égi táj is meg fog változni. Akkor is így van ez, ha az a gyermek fogyatékos. Halála után Isten ugyanis neki ajándékozta a dicsőséget. Gyermekeink akkor is élni fognak, amikor már az összes technikai eszközön csak mosolyogni fogunk. Ők mindig velünk maradnak majd, és nekünk köszönik meg a létüket. Természetesen ők elsősorban a Jóisten alkotásai, de mi is közreműködtünk, mint az eszközei. Ha a gyermekvállalásra gondolunk, akkor a mennyország és az örök élet legyen a szemünk előtt, és ne csak arra a néhány nehéz évre koncentráljunk.

Az alkotó munka egy másik maradandó területe a nevelés és az önnevelés. A bennünk megnövekedett tudás és szeretet örökké megmarad, vagyis most alakítjuk ki az örökkévaló személyiségünket. Természetesen Isten jóságos és könyörületes, és az utolsó pillanatban is meg tud bocsátani, ahogyan Jézus a jobb latorral tette. Mégis ennek a világnak fontos feladata, hogy kialakítsuk benne önmagunkat.

Az alkotó munka maradandó eredményei között ott van a családuknk, mely körülöttünk létrejött és állandóan alakul. Ez az alakulás nem csak az egyes családtagok személyiségének változásából áll. A család közösen is létre tud hozni dolgokat. Ide tartoznak a családi szokások, a napirend, az éves ritmus, az ünnepek, az egyházi év ünnepei, stb. Egy családot felépíteni olyan, mint egy vállalkozást felépíteni. Mit termel a mi családi cégünk? — Örömet. Egy családi cégben örömet termelnek. Amikor valaki hozzájuk megy, örül, és amikor kimegy, nem tudja miért, de örül. — Szabadságot. Nálunk mindenki szabadnak érzi magát. — Megértést. Nálunk bárki kitarthatja a szívét. ... Természetesen sok mindent akarunk termelni, de szép, hogyha valami különös-

képpen kiemelkedik. És eközben odaajándékozzuk magunkat egymásnak, ami által létrehozuk a családjunkat és benne magunkat is.

Egy nap mérlege

A keresztény ember munkája nem csupán az anyagi világban történik, hanem a szeretet síkján is. Így, amikor az esti imában felelevenítjük az egész napot, erre is gondolunk.

Hálát adunk a nap örömeiért, az elvégzett munka eredményeiért: hogy jól sikerült az óra az iskolában, a kertben szépek a palánták, az autónk újra üzemképes, finom volt a vacsora... stb.

Elfogadjuk azokat a feladatokat, nehézségeket és szenvedéseket, amelyeket a Jóisten küldött és amelyek elviselését elvárta tőlünk: a soron kívül elvégzendő statisztikai kimutatást; hogy rossz jegyet hozott haza a gyerek és gyakorolni kellett vele; a derékfájást, ami miatt a kinti munkában újabb egy hét lemaradás lesz... stb.

Visszagondolunk a nap nehézségeire és felajánljuk ezeket áldozatként a Szűzanyának. És felajánljuk azokat az ajándékokat is, amikor áldozatot hoztunk egy másik emberért. Felajánljuk az elmaradt reggeli kávé és az ezzel járó fejfájást; a félbeszakított focimeccset a tv-ben, amit szívesen néznénk tovább, de inkább segíték a feleségemnek elmosogatni; a kihagyott szombat délutáni szieszta, hogy megragasszam a fiam biciklijén a gumit; hogy időt szakítottam a szomszédasszonyra, akinek a férje most lett munkanélküli... stb.

A szeretet apró cselekedeteit ajándékozzuk a házastársunknak, gyermekeinknek és a környezetünkben élő embereknek. Ez a tevékenység átfoghatja egész napunkat, hiszen nem csak otthon hozhatjuk meg kisebb-nagyobb áldozatainkat, hanem a munkahelyünkön, a boltban sorbanállás közben, a tömött buszon... Egyszóval mindenütt, ahol kapcsolatba kerülünk emberekkel.

Végezetül a zsolozsma szavaival kérhetjük a Jóistentől a gyümölcsözőség kegyelmét. „Add, hogy a magok, amit napi munkánkkal elvetettünk, az aratáskor örök értékű termést hozzanak.”

Fogadd el Uram!

Fogadd el Uram egész szabadságomat
emlékezőtehetségemet értelmemet
akaratomat és egész szívemet.
Tégy vele azt, amit csak akarsz.

Cserébe kegyelmet, szeretetet és
gyümölcsözőséget kérek.

Kegyelmet, hogy mindig akaratodat
és kívánságodat kövessem.

Szeretetedet, hogy mindig a Te
szemed fényének és kedvencednek
higgyem és néha érezzem is magamat.

Gyümölcsözőséget, hogy a Te és a
Szűzanya eszközeként termékeny
lehessek a közös művünkért.

Így dúsgazdag leszek és semmi mást nem kérek. Amen.

(P. Josef Kentenich)

Egy család, ahol a feleség újra otthon

A férj

Reggel van. De milyen reggel... Hát ez megint a hétfő reggel. Még szerencse, hogy ma a Főnök az ügyeletes, így ráérek nyolc óráig beérni. Valahogy nehéz elindulni, visszazökkenni a heti munkarendbe.

De aztán beindul a dolog. Nyolc órától van egy órám, hallgatom a sirámokat. „Tanár úr, ne írjunk dolgozatot”, „miért pont most”, „nem értünk semmit”. Hát ezt én is tapasztalom. „Minek ez nekünk?” Hogy csiszolódjon az agyad, fiam. Látszik, hogy a másik félnek is nehéz a kezdet. Aztán közösen nekilendülünk. Döcögve megy, jókat derülünk egy-egy nagyobb „zöldségen”. Az óra vége felé a Tóth is felkiált, hát miért nem ezzel kezdte, tanár úr, akkor már az óra elején is értettem volna. Csengetnek, zárszó, találkozunk csütörtökön.

Tízkor vezetői értekezlet, sorra vesszük a heti teendőket. Tizenegyre vége, lassan jöhet az ebéd, és azután már neki lehet állni dolgozni is akár. Persze az élet szigorúbb.

Az ajtóm előtt már várnak. Milyen ügyben tetszik... parancsoljon, foglaljon helyet, ...becsukom a szobám ajtaját és hallgatom a tisztelt szülőt. A gondok nem túl változatosak... nem veték fel a Keribe... szeretnénk másik szakmát tanulni... mindegy, csak valamilyen szakmát ajánljon, tanár úr. Röviden rákérdeszek a gyermek tanulmányaira, a munkáltatóra... Előbbi gyengécske, utóbbi nincs. (Közben berreg a telefon, a szülő szinte összerezzen... én már megszoktam. A telefonban ugyanerről a témáról érdeklődnek. A lényegét elmondom ismét, visszamegyek a vendégemhez. Ellenőrizhette, hogy a másik érdeklődőnek is ugyanazt mondtam, mint neki.) A család helyzete nehéz, egyedül nevel három gyermeket, munkanélküli, stb. Elmondom a lehetőségeket, tanácsot adok, mire a szülő megnyugszik és a hallottaknak megfelelően elindul a dolgok intézésére. Amikor visszajön, izgatott kíváncsiság van az arcán a korábbi keserűség helyett. Jó nézni, és már tudom, hogy rendben lesz a dolog. Elmondom az utolsó teendőket, elvégezzük a papírmunkát, és ezzel ez a feladat megoldva. Megint kopogtatnak, újabb érdeklődő az előbbi témában... És ez így megy novembertől májusig évről évre. Kettő után megnyugszik a környezet. A gyerekek hazamentek, érdeklődő alig, most kérem a postát! Kérem... szeretné... hogy lehet... kérjük igazolja stb. Rutin válaszok előregyártott nyomtatványokon vagy szükség szerinti egyedi válasz.

Önkormányzat: kérjük holnapra az iskola tanulóinak helység szerinti megoszlását. Csak 1600 gyerek van az egész vármegyéből, mi ez nekünk! Rabszolga feladatot azonban nem szeretek csinálni, és mással sem csináltatni. Tavaly is kérték,... aztán nem tudtak vele mit kezdeni. De azért mi nem vitakoztunk. Azóta fejlődöttünk, most már csak 3 perc és a számítógép kinyomtatja a kívánt formátumban. Először csak az első évfolyamot, mert most csak azt kérik, de holnap majd eszükbe jut, hogy van még több évfolyam is, hát előre készülünk.

Másnap telefon: honnan vettétek ezt az ügyes kis kimutatást, talán valami számítógépprogram? Igen, ez az iskolai nyilvántartó program egy részlete, és még ha látnák a többi részletét is! Amit egy éven át kisebb-nagyobb kudarcok árán, de megvalósítottunk. És az ember megnyugszik. Géppel ki tudom tölteni az 500 törzslapot extra minőségben, meg tudok írni 440 levelet boríték címmel együtt, és fél nap alatt végzünk az iskolák kiértékelésével, a jelentkező tanulóikról, ami korábban egy hétig tartott. Igaz, hogy ezt különösebben senki nem köszöni meg, és jó, ha csak ez van és nem kezd valaki a kákán csomót keresni. Az érdemeket nem illik magyarázni, és fölösleges is annak, aki a feladatot magát nem ismeri, de szeret bírálni.

Röviden így telnek munkanapjaim. Sok a feladat, sokan várnak segítséget, és az ember segít, mert ezt a robotot nem is lehet másért csinálni, mint látni, hogy a problémák oldódnak, a zaklatottság nyugalomba megy át, vagyis a rendszer működik, és ehhez nekem is közöm van. Ezért külön köszönet nem is jár, hisz a feladat szolgálat a munkában is.

Jön a péntek, elcsendesedik az iskola. Hamar az utolsó levelet is postázzuk, veszem a kabátom, még a folyosón jön egy szülő... Parancsoljon, még itt vagyok... és aztán vége a hétnek. Holnap valami mást kell csinálni, dolgozni, elfáradni, hogy hétfőn pihent fejjel kezdhessem újra a nehezen induló hetet.

Mindehhez kell az otthon nyugalma a napi regenerálódás lehetősége, a Társam segítő hozzáállása.

A feleség

Nyomdaipari üzemnézőként kezdem „karrieremet”. Főnököm szerint a műszaki osztályon sok a rámszabott munka. A technológia teljes átalakítása, új gépsorok, számítanak rám. Gyönyörű tervek. Hogy mi lett belőle? Naphosszat apró-cseprő megrendelések gépelése, mert a műszaki osztály mostantól nem veheti igénybe a gépírónt, ugyanis „azzal el van látva”. A beruházásokról azonnal értesülök, ha megérkezik a gép. Sebaj, majd a termelési osztály! Ésszerűsítés, a gyártási idő lerövidítése, kapcsolat az üzemszervek között. Érdekelt, áthelyeztek. Hogy mi lett belőle? Diszpécserként — s már kismamaként — kilométereket futkosok XY által soronkívülinek ítélt munkákkal, idegesítve munkatársaimat.

Alig várom gyermekem megszületését, mely mindentől szabadulást ígér. De nemcsak azt. Nagy-nagy boldogságot. És testvérként kap első születésnapjára. Néhány év múlva azonban vágytam az alkotó munkára. Szerettem volna megtanulni nyomtatványt tervezni. A főnök szerint ott nincs hely. De gyártáselőkészítőként tud alkalmazni. Az mi fán terem? Csak sejtéseim voltak. Munkatársaim biztattak, ezt is meg lehet tanulni. Igen. De csak 20 év üzemi gyakorlat után! Erre hamar rájöttem.

Csüggedésem oldódik, amint megtudom, hogy harmadik gyermekemet várom. Tehát öt boldog ember 56 m² panelben. Egészen addig, míg gyönyörű lakások kerülnek eladásra — számunkra — horribilis áron. Semmi baj, kölcsön innen, kölcsön onnan. No és egy jó állásajánlat nekem. Az iskola, ahol a Párom dolgozik, nyomdásztanárt keres. „Tanárnak nem tanár, de eléggé nyomdász. Jó lesz.” Az üzemben fényszedés, a tanmenetben kéziszedés. „A tanár azt tanít, amit akar, teljes a szabadság.” Persze. De előbb tanulja meg a „Tisztelt Tanárnő”, hogy mi az a számítógép. Különbenis! Nem 8⁰⁸-kor kell beérni a 8¹⁰-es órára! Ja, hogy a gyerekek. Pedig a három gyerek már egészen megtanulta, hogyan kell egyszerre megbetegedni, így egy hét alatt le lehet pörgetni a dolgot. A lakás hétvégén fogadóképes, máskor „idegennek tilos a belépés”.

Egyáltalán, akarok-e én tanár lenni? Nem, csak azt ne! Rádásul ugyanaz lesz a főnököm otthon és a munkahelyen. Otthon maradok. Nem unatkozol? Nem! Csak ha főzök, sütök, akkor még este 9-kor is garantáltan mosogatok. De a férjem elégedett, s ezt jó nézni. Az egész délutánt a gyerekekkel töltöm, a hangszeres gyakorlásra odafigyelek, egyre önállóbbak. Hogy hasznosan teljen az idő, német nyelvet tanulok. De nehéz! Valamire csak jó lesz.

A Zenede és az otthon közötti megszokott utunkat jártuk kora éjjel a kisfiammal, amikor költséges terveit ecsetelve megkérdezte:

— Anya, te miért nem dolgozol?

— Szerinted én nem dolgozom? Hát amit itthon csinálok, az mi?

— Miért, az mi?

Egy család, ahol a feleség újra dolgozik

A férj

A munkámat sokszor elég öncélúnak érzem. Munkahelyemen nagy átalakulások zajlanak, részlegünk szétvált, az igazgató rábízta a parkfenntartást. Volt főnököm ebbe nehezen akar beletörődni. Így aztán hatalmi harcban találtam magam, bizonyítási kényszerrel, hogy a szétzüllesztett részlegből valamit kihozzak. Csupán a hivatástudat tart ebben a munkakörben, hiszen a fizetés minimális.

Valójában a másodállásomat, a biztosítási-ügynöki tevékenységet tekintem főfoglalkozásomnak. Ennek a jövedelméből remélem megteremteni önálló családi házunkat. Egyúttal ez jelenti számomra az anyagi függetlenséget is a munkahelyemtől. Ősztől, amióta feleségem is dolgozik, mindketten fáradtak, kimerültek és idegesek vagyunk. Házasságunkat is próbára teszi ez az állapot. Meg kell tanulnunk egy új típusú alkalmazkodást egymáshoz.

A feleség

Hosszas tépelődés után, amikor harmadik gyermekünk két éves lett, újra elkezdtem dolgozni. Egy újonnan alakuló iskolában kerestek szakoktatót. Azért döntöttem ennél az állásnál, mert ilyen lehetőség ritkán adódik. Ha a GYES lejártával az eredeti munkahelyemre megyek vissza, ott a műszakok miatt nagyon rossz lett volna az időbeosztásom. Itt csábítottak a szünetek, hogy a gyerekekkel többet tudok együtt lenni.

Most sok minden nehezebb. Férjem a másodállásáról nem mondott le, esténként és a hétvégeken gyakran van távol. Ő hatra jár dolgozni. Reggelente egyedül készítem el a gyerekeket, és viszem őket óvodába, bölcsődébe. Sokszor böngök, amikor rohanok velük, és lekéssük a buszt...

Iskolánk a Nevelési Tanácsadóból nőtte ki magát. A tanulók közül nagyon sok deviáns szülők gyermeke. Szeretetre éhesek, jó szóra vágynak, magatartásmintát kell nekik nyújtani. Osztályomból 38 gyerekből 10 félárva és 9 elvált szülők gyermeke...

Nehéz két helyen anyának lenni, egyensúlyt tartani, a munkahelyi és családi elvárásoknak is megfelelni.

*Megkérhetnélek, hogy siessél,
elég nehéz tartanom a lábam!*

Gondolatok és tapasztalatok a házastársi munkamegosztásról

A házastársi kapcsolatban a munka akkor lehet az öröm forrása, ha megérezzük benne a közös irányt.

Házasságunk első éveiben úgy gondoltuk, hogy a modern férj olyan, aki tisztába tudja tenni a gyereket, aki el tud készíteni néhány ételt és kész kiporszívózni a lakást; a modern feleség pedig társa férjének az építkezésben, téglát pucol, rendbehozza a lógó konyhaszekrényajtót, és ügyesen megjavítja a vasalózsínort. Így is lehet. És jó, ha szükség esetén tudjuk helyettesíteni egymást.

Az évek múlásával azonban meg kellett tapasztalnunk másságunkat. A két azonos végzettségű egyetemistából egyikünk mérnök lett, másikunk háziasszony és családanya. Ez nem ment fájdalom nélkül. Sokszor éreztünk magunkban szemrehányást a másik felé: „Miért nem segítesz, nem látod milyen nehéz?” És rájöttünk, hogy akkor segítünk a másiknak a legtöbbet, ha azt tesszük, ami nekünk a legjobban megy. Így kezdtük kialakítani az apai és anyai hivatást. A férfi felépíti a házat, a nő berendez. Férjem a kezdeményező, a távlatokban gondolkodó, én a részleteket megoldó. Ő a család anyagi megélhetését biztosítja, én ehhez az otthoni hátteret. (Mindkettő más munka, de mégis közös, mert a célja — a család — ugyanaz.)

Az emberben, miközben munkálkodik, jelen van a vágy, hogy valamit létrehozson és azt valakinek ajándékozza. Egyéniségünktől függ, hogy az alkotó, a hódító vagy az önelajándékozó, odaadó ösztön erősebb bennünk. Körülményeink nem mindig egyeznek belső vágyódásunkkal. Ha tartósan el kell nyomni vágyainkat, természetünk ellaposodhat vagy pótkielégülést keres.

Jelenlegi kötelességteljesítésünk maximális odaadást kíván a munkahelyen és — a kicsi gyermekek miatt — otthon a családban egyaránt. Ha hosszú ideig nem jut saját alkotókedvünk szóhoz, sok belső feszültség gyűlik össze. A tartós odaadás önfeláldozással jár. Így időnként mindkettőnknek szüksége van valamilyen alkotó-hódító tevékenységre, amit magunk választunk, örömünk telik benne, és az eredmény azonnal és tartósan jelentkezik. Ez nekem a varrógép, férjemnek a Black & Decker mellett sikerül. A lényeg, hogy egy rövid időre el tudjuk magunkat és gondjainkat engedni. Szükségünk lenne napi fél órára mindannyiunknak, hogy valami olyat csináljunk, ami nem „hasznos”. Ez lehet olvasás, zenehallgatás, beszélgetés és játék a gyerekekkel, vagy éppen elbújni egy fél órára és szundítani anélkül, hogy a társunk irigykedne. Az élet elvégre is több, mint szüntelen harc a megélhetésért a szükségyszerűséggel és a problémákkal.

MÁR NINCS HIÁNYÉRZETEM

1975-ben friss diplomával a zsebemben, világmegváltó érzésektől feszítve kezdtem el a tanítást alsótagozatban. A munkában sikereim voltak, az új falu, a környezet hamar befogadott. Sok mindent csináltam: népitáncot tanítottam, műsorokat szerkesztettem különböző alkalmakra, pl. Anyák napja, Öregek napja, szüreti felvonulás stb. A falusi környezet nagyon hálás tud lenni, ha valaki valamit tesz a faluért, és én éreztem a falu felém áradó szeretetét.

Így telt el két év, aztán megszületett első gyermekünk, aztán még kettő, és hat évig GYES-en maradtam. Bár az anyaságot nagy élményként éltem meg, mégis valami állandó hiányérzet

dolgozott bennem. Örömmel kezdtem újból tanítani. Persze már a körülmények mások voltak. Az öttagú család gondjai mellett nem áldozhattam energiám nagy részét az iskolára, meg kellett osztani magamat. Közben Schönstatt-tal is kapcsolatba kerültünk.

Amikor hét év után újból szültem és ismét otthon maradtam, már másként éltem meg az anyaság érzését. Jó volt otthon lenni és igazgatni a gyerekek dolgait, az otthonteremtés nagy feladatát felvállalni. Első helyre került a családdal kapcsolatos feladatok megoldásának fontossága és csak a maradék energiát szánom a „köz” dolgaira. Mégis megszűnt bennem a hiányérzet, ami még huszonevésen munkálkodott bennem. Érettebb ember lettem, és rájöttem, hogy az anyaság is lehet fő hivatás. Ez az érzés azóta is egyre erősebb bennem. Schönstatt sokat segített, hogy ne csak tudattal, hanem lélekkel is így éljem meg ezt a feladatot.

Most, hogy 39 évesen az ötödik gyermekünket várjuk, csak erősödik bennem ez az érzés. Csodálatosképpen a Szűzanya segít abban, hogy a nagy család mellett mégis tudunk férjessel másokért munkálkodni.

HIVATÁSOM A CSALÁD

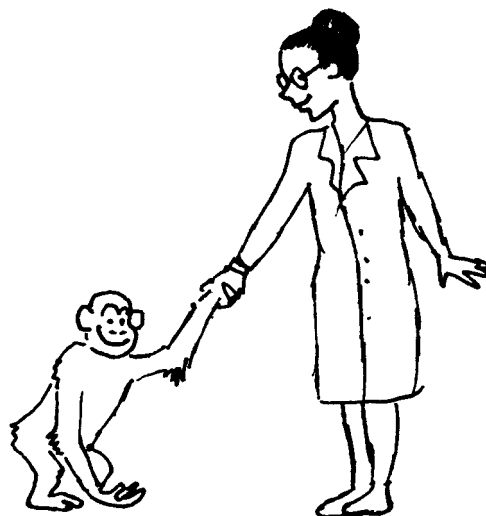
Mikor négyéves koromban megkérdezték tőlem: mi leszel, ha nagy leszel, azt válaszoltam, anyuka.

A Gondviselő azzal könnyítette meg döntésemet, hogy nem voltak egyetemi ambícióim. Így nem kellett a szakmai hivatás mellőzésével — mint oly sok tiszteletre méltó asszonytársam esetében — áldozatot hoznom.

Ezért talán nem is vagyok igazán illetékes ebben a témában. A hivatásom, munkám okozta örömeimről azonban szívesen beszámolok. Amivel mégis meg kellett küzdenem, az az emberek értetlensége, sajnálkozása volt.

A társadalmi elvárások szerint:

- a nő nem lehet a családja rabszolgája,
- ki kell bontakoztatnia tehetségét,
- az otthon négy fala között csak beszűkül,
- pénzt kell keresnie, hisz abból sohasem elég stb.

A tv-ben láttam egy dokumentumfilmet, mely egy tudósnőről szólt, aki arra szentelte az életét, hogy a laboratóriumban élő kísérleti majmokat visszavezeti az őserdei életbe. A film bemutatta, hogy a „tudósmama” milyen nagy türelemmel, szakértelemmel, szeretettel tanítja a majmokat arra, hogyan kell összenyomni a falevelet és kipréselni, kiszívni belőle a nedvességet. Rendszeres sétával szoktatja talpukat a durva talajhoz. Csillapítja dühüket, ha új majmok érkeznek a „családba”.

Elgondolkoztam közben azon, hogy vajon miért tartjuk mi alantasabb elfoglaltságnak azt, ha nem majmokkal, hanem saját gyermekeinkkel tesszük mindezt. Bevezetni őket a világba, az önálló életbe! Megtanítani önállóan enni, szoktatni a durva környezethez. Csillapítani féltékenységet a testvérekkel szemben, hogy szociális, másokért felelősséget érző, edzett, szeretni tudó felnőttekké erősödjének. Úgy éreztem, ennél szebb, izgalmasabb, hasznosabb munkát nem tudnak nekem kitalálni.

Nem rabszolgának, hanem tudományos felfedezőnek éreztem magam, mikor tanúja voltam az első önálló lépéseknek, az új szavaknak, az új „aranyköpéseknek”. Tehetségemet láttam kibontakozni, mikor a mesék világából a matematika világába kellett ugranom, következő percben egy teológiai kérdést kellett megválaszolni vagy éppen egy szerelmi problémában eligazodni.

Nem vagyok elzárva a világtól, csak ki kell nyitni az ajtót. Barátaink és gyermekeink barátai egymásnak adják a kilincset. Az egy-két óra, amit mégis egyedül töltök, szinte létszükséglet.

A durva környezethez való szoktatáshoz éppen elégnek bizonyult az iskolában töltött délelőtt. Úgy láttam, a rosszból is megárt a sok, ezért a napközitől már megkíméltem gyermekeimet. Páratlan értékű beszámolókat hallottam. Megrémültem a gondolattól, ha nem volnék itthon, mindez bennük rekedne, hisz oly rövid és zsúfolt az este. Az élelmesebbje — ebédhez terítés közben — lestoppolta a beszámolója „sorszámát”. A vendég osztálytársakat nem is azért nézték ferde szemmel, hogy hátha kevesebb jut nekik az ebédből, hanem azért, mert ők a vendég jogán elsőbbséget élveztek a beszédben.

Férjemmel úgy gondoltuk, ezek az értékek sokkal drágábbak nekünk, mint a pénz, melyet én hoztam volna a konyhára egy bizonytalan hasznú munkával.

Isten ígéretéhez híven, mindig gondoskodott rólunk. Bízunk benne hogy kegyelmével is ellát bennünket, hogy ne nagyon rontsuk el a nagylelkűen ránk bízottakat.

HONNAN ERED EZ A NYUGTALANSÁG?

A feleségem vizsgára készül. Két napig távol lesz, és közben én fogok itthon helytállni a gyerekeknél. Már többször is „helyettesíttem” egy-egy napra.

Tulajdonképpen örülök is ennek az alkalomnak. Van néhány jó tervem is, mit fogunk a három picivel együtt csinálni. Szeretném pl. kipróbálni, hogy milyen messze lehet velük gyalog kirándulni, és egy kicsit edzeni, önállóságra szoktatni őket. Ha anya távol van, nem futhatnak rögtön hozzá, hogy segíts.

Tulajdonképpen minden baj és nehézség nélkül múltak az órák. Ebéd után én is lefeküdtem velük pihenni. De estére mégis nyugtalan lettem. Habár a meggyőződésem szerint egész nap fontos és sikeres pedagógiai munkát végeztem, sokkal fontosabbat, mint amit mostanában a munkahelyemen végzek — mégis hiányzott valami. Magamra is haragudva tűnődtem, hogy mi van velem?! Minden akaratom és meggyőződésem ellenére honnan ered ez a nyugtalanlás? Úgy éreztem, mintha pórázon tartanának, valami belülről korlátozta a szabadságomat. Mindez valahogy a munkával volt kapcsolatban. A tudatalatti beidegződésem szerint ma „elpocsékoltam” a napot. Az aktatászkám felé tekintettem. Hazahoztam ugyanis egy kis munkát minden estére, de a gyerekektől nem jutottam hozzá. A rossz érzés másnap csak fokozódott. Már nem volt olyan nagy kedvem és türelmem a gyerekekhez sem. Én vártam anyát haza a legjobban.

Amikor végre megjött és elmeséltünk egymásnak mindent, előálltam a tervemmel: „Bemelegyék még egy kicsit dolgozni a munkahelyemre.”

Feleségem csodálkozva nézett rám: „Ilyenkor?! Talán valami sürgős munkád van?” Szégyenkezve vallottam be neki, hogy milyen nyugtalan vagyok, hogy úgy érzem, ebben a két napban „semmit sem csináltam”, hogy szükségem van egy kis elmélyült munkára.

A MEG NEM ÉLT ÉLETEM

Négygyermekes családapá vagyok. Már hét éve állandóan a kisgyerekek körül forog az életünk. Reggel gyorsan felkelés, öltöztetés, reggeliztetés és indulás az óvodába-iskolába. A munkahelyemre már fáradtan érek be. „A nap nehezen már túl vagyok!” — szoktam tréfásan mondani ilyenkor.

Szeretem a munkámat és meg is élünk belőle. Tulajdonképpen minden rendben van, szerencsésnek és sikeresnek is érzem magamat ezen a téren. Amikor hazamegyek, a délutánok, az este megint a gyerekek, az otthon körüli munkával folytatódnak. Segítek a feleségemnek is, mert egyedül nem bírja. Nem is esik nehezemre, mert szeretem őt is, a gyerekeimet is.

De mégis alig várom már este, hogy végre csönd legyen. Az éjszakai pihenést is meglopva, akkor elvonulok egy kicsit „alkotni”. Nem kívánok sokat, csak legalább egy óracskát. A garázsban van egy kis műhelyem, ez az én birodalmam. Tele vagyok alkotó vággyal és tervekkel. Ha napokig nem jutok el ide, valósággal lelki beteg leszek.

Alig várom már, hogy a gyerekek nagyobbak legyenek, hogy a fiaimat is bevezethessem ebbe a világba. De az évek csak egyre múlnak, és úgy érzem visszavonhatatlanul elmúlik valami. Elmúlik egy felkínált, de meg nem élt élet.

A FŐNÖK MEGÉR PLUSZ ÖTEZRET

Az első nap az újrakezdés izgalmával mentem felfelé a lépcsőn, amikor az egyik kolléga megszólított. Bemutatkoztam és beszélgetni kezdtünk. Többek közt ezt mondta: „Nem túl jó a fizetés itt, de a főnök megér havi plusz ötezret”.

13 évig dolgoztunk aztán együtt, és magam is tapasztaltam ennek az első jellemzésnek az igazságát. Ilyen jó főnököm még nem volt. Nem tudtam úgy bemenni hozzá a legnagyobb dolgozóidőben is, hogy ne hagyta volna azonnal abba a munkáját. Felállt, elém jött: „Hogy vannak a gyerekek? Meggyógyult-e már a pici? Mennyire vagyunk az építkezéssel? Mit tervezünk a nyári szünetre?...” A kérdései nem voltak tolakodóak, nem kíváncsiság vezette, hanem segíteni akart, és segített is több ízben.

A csoportban számontartotta a névnapokat és évente kétszer megvendégtelt bennünket. Ilyenkor maga főzött és szolgált ki minket. A meghívásunkat elfogadva ellátogatott az otthonunkba is. Ajándékokat hozott és megneveztette a gyerekeket. Jó humorú, őszinte ember volt. Csodáltuk, ahogy humoros őszinteséggel még a „nagy kutyáknak” is szemükbe merte mondani, hogy „Te jellemtelen csibész gazember vagy, a munkád egy fabatkát sem ér...” — és mindenki nevetett, nem sértődtek meg rá. Egyszer megtanított erre engem is: „Az a fontos, hogy külön tudd választani a személyt és a tettet. Nyugodtan bárki szemébe mondhatod, hogy hibázott, ha érzékeltetni tudod vele, hogy ugyanakkor őt magát elfogadod és becsüled...”

Nem csinált sok hűhót és titkolódzást a munkák körül. Nem túlozta el a maga fontosságát, nem féltékenykedett. Az volt az elve, hogy a pénzes munkákat, amiből élünk, gyorsan és jól meg kell csinálni, hogy aztán maradjon időnk más fontos kérdésekkel is foglalkozni.

Szokatlan volt nekem a nagy szabadság, amiben részesített. Nem törődött vele, hogy mivel töltöm az időt, ha a munkát elvégeztem. Számon is kértem egyszer tőle, hogy miért nem ad több feladatot, és miért nem vár el többet tőlem. Így válaszolt: „Ha magadtól nem tudsz semmit sem elkezdni, hiába is erőltetném. Ahhoz, hogy állandóan a sarkadban álljak, nincs időm, sem erőm, sem kedvem. De ha vannak terveid és igényled, szívesen elmondom a véleményemet és amiben tudok, segítek. Nem akarom, hogy rabszolgák legyetek! Az élet, a megélhetési gondok úgyis hoznak éppen elég kényszert...”

Miután kényszerűségből elváltak az útjaink, továbbra is számon tartott bennünket, még segített is, és kereste, igényelte a kapcsolattartást. Ahogy otthon egyre nőnek a gyerekeink, mind világosabbá válik, hogy a főnök úgy bánt velünk, mint egy jó apa a gyerekeivel.

A PROFESSZOROK

I.

Az intézete ódon falai közt suttogva beszélgettünk, míg a portás a zeg-zugos sötét folyosókon át a szobájához vezetett. Nem találkoztunk egy lélekkel sem, igaz, már késő délután volt. A professzor sohasem nősült meg, egész életét a méhészet tudományának szentelte. Nem is volt saját lakása, itt élt az intézetben. Elfogódottan léptünk be a tágas nagy dolgozószobába. A falakon körben mennyezetig érő könyvespolcok, telis-tele könyvekkel.

Az egyik íróasztal mellől kis, hajlott hátú bácsi kelt fel és jött elénk. Habár előre bejelentkeztünk, mégis így szólt: „Elnézést kérek, fiatal barátaim! Nem érek rá, nagyon sok a munkám. Sajnos le sem tudom ültetni Önöket, nincs egy szabad székem sem”. — És egy reménytelen mozdulatot tett a székek felé.

Így hát állva beszélgettünk. Elmondtuk, hogy mi is nemrég kezdtünk méhészkedni, hogy milyen csodálatosnak találjuk a méhek világát, és hogy haszonnal olvastuk a könyvét. A könyv említésére az egyik polchoz lépett és mutogatni kezdte könyvének német, francia, angol sőt japán kiadásait is. Elismerőleg megkérdeztem a könyvespolcok felé mutatva, hogy ez sok könyv mind a méhekről szól? Mire ő szinte megbotránkozva nézett rám: „Hát miért, mit gondolsz, fiatal barátom, talán érdemes más könyveket is olvasni?” — Ahogy ezt mondta, a professzorban előttünk valami döbbenetesen „méh-szerű”.

Nem mertem ellentmondani, nem mertünk szólni, hogy odakint a világban nemcsak méhek élnek. Inkább illedelmesen elköszöntünk. „Jó éjszakát, Professzor Úr!”

II.

A tágas nagy házat gyönyörű kert fogta körül. A megfeszített munka után a professzor a természetben keresett felüdülést. A szellemi munka őrle feszültségét egy egészséges természet oldotta fel. Az egész család életeleme volt a tudomány. A házban, a strandon, vitorlázás vagy síelés közben a felnövekvő fiúk és vendégszerető felesége körében gazdag szellemi élet folyt. Gyakran vendégeskedett náluk egy-egy fiatal kutató Európából vagy Amerikából, aki természetesen részt vett a család életében. A professzor számára nem is volt éles különbség a tulajdonképpeni tudományos munkája és az emberi élet minden problémája iránti eleven érdeklődése között. „Minden dolgot több oldalról is látnom kell” — mondta nemegyszer. A gondolkodásmódja nem volt sem konzervatív, sem forradalmi. A látszólag ellentmondó tények feszültségét képes volt befogadni és addig hordozni, amíg végül össze tudta békíteni az ellentéteket a gondolkodásnak egy magasabb síkján. Nem volt jó matematikus és zenei tehetsége sem volt, de szerette és értette a festészetet. Ügyes kézzel egyszer egy tökéletes szépségű és működésű szélmalmost faragott fából.

A tudományterületén korszakalkotó jelentőségű volt munkássága. Mert jóllehet mások talán könnyebben tudtak válaszolni a feltett kérdésekre, viszont ő volt az, aki a többieket a helyes kérdésfeltevésre megtanította.

Más világrend

A bennszülött suszter a konyhája előtt ül és az eget nézi. Előtte áll a misszionárius, a kezében egy szakadt szandál.

— Megjavítod? — kérdezi, kéri az atya.

A bennszülött férfi beszél a konyhába:

— Asszony, hány napra való lisztünk van?

— Még a hétre — hangzik a válasz.

— Szent Atyám! — fordul a suszter a misszionáriushoz. — Hozza vissza a jövő héten, majd akkor megcsinálom.

Amit Isten a fülünkbe súgott

Egy vasárnap reggel az ötéves G. odatelepedett alvó nővére ágyára:

— Mesélj nekem! — kérlelte.

— Az álompillangó rászáll a szemedre, beszáll a füledbe s ott meghal... — kezdte álmosan O. Te is meg fogsz halni, ha teljesíted a feladatot, amit Isten a születésed előtt a füledbe súgott. Ez majd felnőtt korodban fog eszedbe jutni.

— Én tudom, hogy mit súgott a fülembel! — szólt közbe G. — ?

— Tegyetek tanítványommá minden a népeket és kereszteljétek meg őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében!

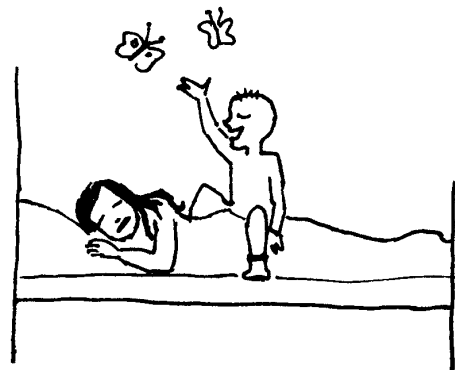
— Igazán! — ocsúdott fel félálomból O.

— De mi van akkor, ha Jézus azt mondja, hogy legyek pap bácsi, pedig én játékarus akarok lenni?

— Felnőtt korodra a te vágyad is az lesz, amit Jézus kíván tőled.

— De jó lesz a mennyországban! Jézus majd elmondja, hogyan feszítették keresztre. Aztán megkérdezem Máriát, hogy hallotta-e, amikor Hozzá imádkoztunk? Ő pedig azt válaszolja: persze, hát ott ültem a székben!

És ott lesz a Sámson, Fülöp atya, a Némó kapitány, Rizi, Jutka...

Bálint segít

Bálint ötéves, és nagyon szeret a konyhában segíteni. Megteríti az asztalt, hozza-viszi a híreket köztém és a család többi tagja között. Újabban odakérezkedik a mosogatáshoz is. Legtöbbször akkor, amikor nagyon kellene sietnem. Föltűri a pulóvert, és mosogatni akar. Látva nagy buzgalmát, hogy nyelvét kidugva a vizet mindenfelé lefolyatva büszkén segít, leküzdöm idegességemet és boldogan újságolom édesapjának és testvéreinek, hogy milyen ügyes segítőtársam van.

HÍREINK

- Ez év február 2-án, Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén négy hektárnyi „szántó”-nak minősített földterület került a Családok a Családért Egyesület birtokába. Ott húzódik a központi ház mögötti domboldalban Óbudaváron. Egy fiatal, nyurga hársfa az előfutár rajta, amit a tavasz beköszöntő napján ültettünk. (Az egyesületet egy évvel korábban öt házaspár alapította.)

*

- Óbudaváron 10 éves jubileumot ünnepeltünk március 14-én, vasárnap délután. Az elegyengetett, megtisztult udvaron elértünk csaknem 250-en. A Bécsből, Pécsről és a Szentés melletti Derekegyházzól érkezők utaztak a legtöbbet. Dr. Szendi József megyéspüspök ünnepelte velünk a szentmisét a felékesített teraszon.

* *

- Az idén két tavaszi schönstatti kirándulást szerveztünk. Ezek közül a március 28-án a Bakonyba hirdetett túra a zord időjárás miatt téli túra lett mindössze 10, de hős — köztük tornacipős — résztvevővel. A másik május 2-án a Sághegyre tikkasztó hőségben igazi nyári túrának sikerült összesen 117 mindenre — még kisbaba szoptatásra is — elszánt kirándulóval.

* * *

- Ugrás a mélyvízbe. Nagypénteken este érkezett a telefonhír, hogy Tilmann atya megbetegedett, nem tudja az áprilisi családnapotok megtartani. Így közölünk három házaspár lett ennek a hétnek a hordozója.

FELHÍVÁS

A természetes családtervezés módszeréről indul tanfolyam a schönstatti családoknak Budapesten ill. Óbudaváron a katolikus Családtervezési Tanácsadó Szolgálat vezetésével.

Dr. med. Josef Rötzer: Természetes fogamzásszabályozás c. könyve és egy munkafüzet felhasználásával, gyakorlatokkal, előadással és tapasztalatok feldolgozásával segíti a házaspárokat a születésszabályozás megtanulásában.

Budapesten június végén, Óbudaváron szeptember 18-án lesz az első alkalom. A pontos dátumról a csoportok vezetőit értesítjük. Az érdeklődők a csoportvezetőknél jelentkezzenek, hogy az igényeket felmérhessük.